

Ti si kot mavrica, ki pestrobojna
se pod oblaki v svežih barvah smeje;
pod njo brezdanje jezero — srce je,
ki v njem odsevaš tiha in pokojna.

O, kamor gledam, vidim te povsodi;
v drhteči bilki, v vetru, ki jo boža,
v dehteči roži, v mavrici na vodi,

v vsem stvarstvu, ki brezmejno me obkroža,
v atomu slednjem luči, vonja, glasa,
v veseljstvu večnem brez mejâ in časa.

Kada bi rekël, ja Gruden ni pesnik?

Tiha pesem.

Noč je sladka kakor bajka,
trudno-mlačno je obzorje;
mesec — kot srebrna čajka —
preko nêba tiho orje.

Moje misli so pokojne,
kot metulji lahkokrili,
ki nad kelihe opojne
so se tihoma spustili.

In še tišje in vse globje
cveti so zahrepeneli . . .
Na obzorje kot golobje
beli so oblaki seli.

